

Життя вже без позначок і без дат.
Двері — на ключ, всі розійшлися гості.
На дні горнятка лише кави згусток.
Час вирвав вісь, як на мосту бандит,

Й один за одним — небуттю — редут.
Сама рівнина з відсвітом смугастим,
Де водянисті знаки снів сягнистих
І колесо — плакуче і руде.

Все перетліло: радість і зневіра.
Стіна лишилась і віч-на-віч — ворог,
Що — серця віддалі, де повені безкраї

Й де — час від часу — хтось — на дошці — хрию.
І луни, які тягнуться від сальв.
Завершення чи спад останніх сил?